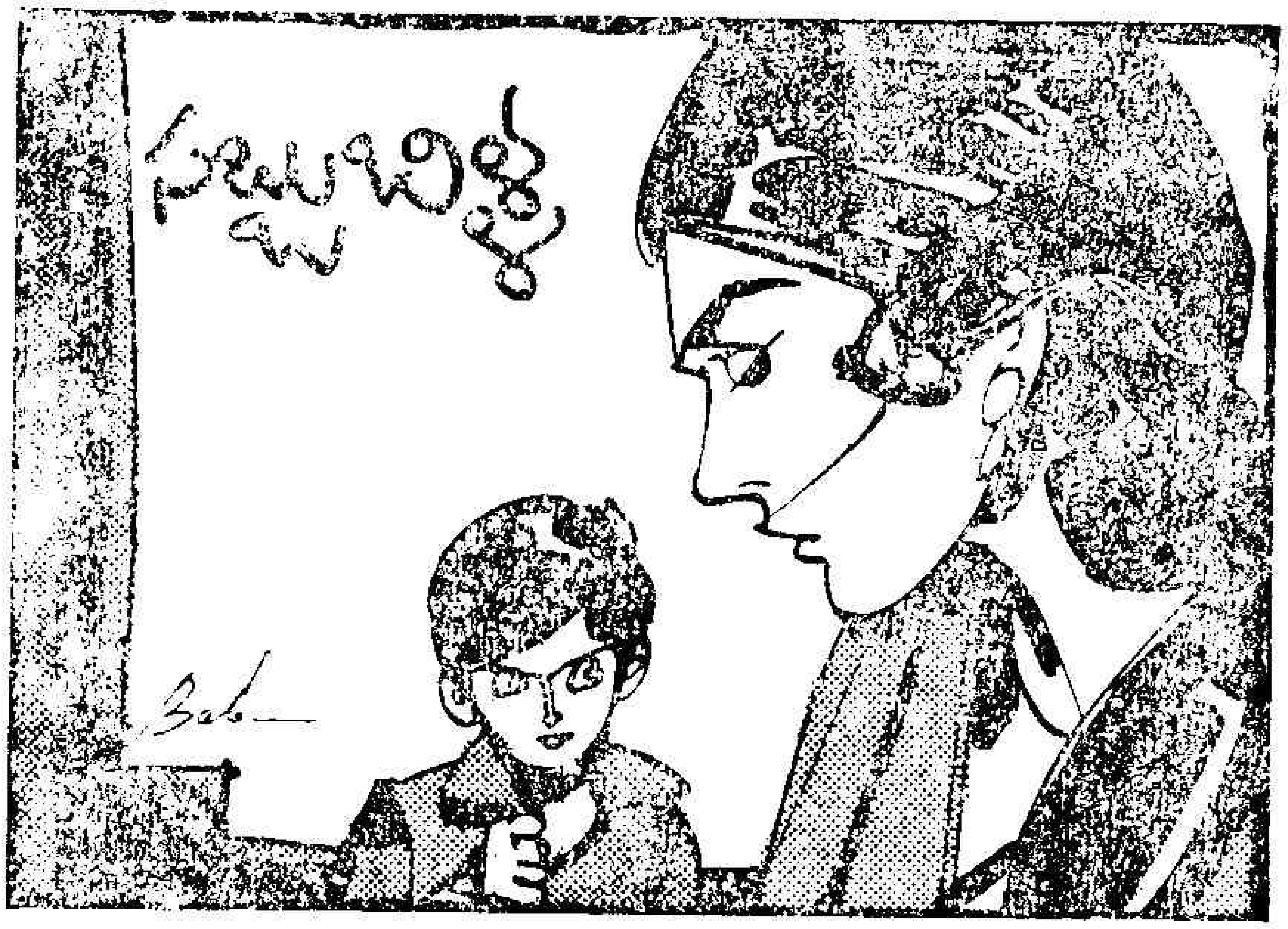

పైపై మోజులు చూసి పెద్దలే భ్రమపడే, డబ్బు చుట్టూరా భ్రమించే ఈ ప్రపంచంలో పసివాడొకడు అలాంటి వాటికోసం ఆరాటపడి మనసుతో పోరాటం పెట్టుకోడం అతిసహజం. వాటినన్నిటినీ మించినదీ ఎంత సొమ్ము పోసినా దొరకనిదీ ఆప్యాయత అనేది ఒకటుందని క్రూరుడయినా కాస్సేపయినా గ్రహించినట్టు చిత్రితమైతే అది నిజంగా మంచికథ.

అందుకనే ఆదూరి సీతారామమూర్తిగారి 'సబ్బుబిళ్ళ' అనేకథ మనసుకు పట్టే, మానవతకు దర్పణం పట్టే మనోహర రూపకల్పన.

—ఆవసరాల రామకృష్ణారావు.

– – –

ఉదయం ఆరు.

డాబా మెట్లమీద కూర్చున్న బుజ్జిమనసు పుస్తకంమీద నిలవటం లేదు. రాత్రి జరిగిన సంగతులు గుర్తుకొస్తుంటే దుఃఖం పొంగుకొస్తోంది. తండ్రిపై చెప్పలేనంత ఉక్రోషమూ, కోపమూ కలిగాయి.

నాగార్జునాసాగర్ డామ్ చూడాలని తన కెప్పట్నించో కోరిక. పాఠాల్లో చదువుకున్నప్పుడే అక్కడి దృశ్యాన్నంతా మనసులోనే చూసి నిజంగా చూసినట్టు అనుభూతి చెంది ఆనందించాడు. అటువంటిది.... ఈ సంవత్సరం బడిపిల్లల విహారయాత్ర అక్కడికి వేయడం తన కెంత ఆనందాన్నిచ్చిందో! ఎంచక్కా బడిపిల్లలతోనూ మాష్టార్లతోనూ హాయిగావెళ్ళి అన్నీ చూడొచ్చను కున్నాడు. అప్పటికప్పుడే చాలమంది పేర్లిచ్చేశారు. కానీ తన విషయంలో జరిగిందేమిటి? తనలోని ఉత్సాహాన్నంతా చల్లార్చేశాడు నాన్న.

'యాభై రూపాయలంటే మాటలా. ఇప్పుడింటి పరిస్థితి కూడా చాల యిబ్బందిగా వుంది. మరోమారు వెళ్దుగానిలే,' అన్నాడు రాత్రి తను అడగ్గానే.

'మరోమారంటే ఎప్పుడు? తమ యింట్లో డబ్బు యిబ్బంది లేనిదెప్పుడు?' కోపం, ఉక్రోషం, దుఃఖం అన్నీ ఒక్కమారు ముంచుకొచ్చాయి. రాత్రంతా అమ్మ పక్కలో పడుకుని ఏడ్చాడు.

అమ్మ ఏవేవో చెప్పింది. 'పెద్దవాడవౌతున్నావు గదా. నువ్వూ యింటి పరిస్థితులు ఆలోచించాలి మరి. నాలుగువేళ్ళూ నోట్లో కెళ్ళడమే కష్టమై పోతున్న రోజులివి. ఇటువంటివన్నీ మనలాంటి వాళ్ళకు కాదమ్మా' అంది. అమ్మ మాటలేవీ తను వినదల్చుకోలేదు. నాన్న చాలీచాలని జీతం, పెరిగిపోతున్న యింటి ఖర్చులూ, ఆర్థికమైన యిబ్బందులూ.... యివన్నీ చెప్పి తనకు నచ్చజెప్పాలని చూసింది అమ్మ.

ఏమైతేనేం తనతోటి పిల్లల్లో వున్న సంతోషం తనలో లేకుండా చేశారు. తమకు డబ్బులేకపోవడం నాన్న అసమర్ధతకు నిదర్శనం గాదా అన్పిస్తుంది. బుజ్జి చేతిలోని పుస్తకంలోని కాగితాలు గాలికి రెప రెప లాడాయి. ఎంత ప్రయత్నించినా దృష్టి లెక్కలమీదికి మళ్ళటంలేదు.

రోడ్డుమీదేదో స్కూటర్ వెళ్ళిన శబ్దమైతే మెడలు రిక్కించి చూశాడు. స్కూటర్‌మీద రాజేష్‌గాడూ, వాళ్ళనాన్నా. అప్పుడే ట్రిమ్‌గా తయారైపోయి వాళ్ళ నాన్న వెనకాల కూర్చొని పైప్రేటుకి కాబోలు వెళ్ళి పోతున్నాడు.

వెళ్ళిపోతున్న వాడల్లా బుజ్జిని చూసి చెయ్యివూపి టాటా కూడ చెప్పేడు. బుజ్జికి రాజేష్‌ని చూస్తే నిజంగానే ఈర్ష్య కలిగింది. వెధవ. ఆ స్కూల్ డ్రస్‌లో ఎంత బావుంటాడని! లేత నీలం చొక్కా, నేవీ బ్లూ నిక్కరూ, చారల టై, బూట్లూ.... అచ్చం దొరబాబులా వుంటాడు. వానికి తోడు రెండు భుజాలకీ తగిలించుకునే పుస్తకాల సంచి, అందమైన వాటర్ బాటిలూ.

రాజేష్‌తో పోల్చుకొని తనకుతాన్ జాలిపడ్డాడు బుజ్జి. తనకున్నవి మూడు జతల బట్టలు. అంతే. చెప్పులు కొనుక్కొని ఎన్నాళ్ళయిందో గుర్తులేదు. కాస్త గట్టిగా పాదం మోపితే పుటుక్కున తెగి వూరుకుంటుంది. దానికోసం ఎప్పుడూ మొలతాడుకి పిన్నీసు రెడీగా వుండాల్సిందే! ఇక పుస్తకాలు చూస్తే ఒకటుంటే ఒకటుండదు.

'ఒరే బుజ్జీ. ఎక్కడున్నావురా. ఆ లెక్కలేవో చేయడం అయితే రా. స్నానం చేద్దూగాని లోపల్నించి అమ్మ కేక విన్పించింది. అయినా సరే సమాధాన మివ్వకుండా అలాగే కూర్చున్నాడు బుజ్జి

'ఇక్కడే వుండి మాట్లాడవేం? అమ్మ పిలుస్తోందిరా. స్నానంచేసి వస్తే చద్దన్నం పెడుతుందిట వెళ్ళు' అంటూ వచ్చింది చిన్నక్క.

చన్నీళ్ళ స్నానం, చద్దన్నం. అన్ని కాలాల్లోనూ అదే! ఆరోగ్యమంట.... ఆరోగ్యం! రాజేష్ ఎప్పుడూ వేన్నీళ్ళ స్నానమే చేస్తాడట. లేవగానే బోర్నవిటానో బూస్టో తాగి, బడికెళ్ళేముందు టిఫిన్ చేస్తాడట.

'ఎన్నిసార్లు పిలవాలిరా బాబూ. కదలవేం? అవతల పొద్దెక్కిపోతోంది. మడి కట్టుకోవద్దూ' లోపల్నించి అమ్మె వచ్చింది.

'హోంవుక్క యింకా వుండిపోయిందే' విసుగ్గానే అన్నాడు. తర్వాత చేసుకుందూగాని లేరా.

అయిష్టంగానే కదిలాడు బుజ్జి. వెళ్ళి, టాపులేని బాత్రూంలోకి దూరి దడేల్మని తలుపేసుకున్నాడు. నీళ్ళగోలెంలో చెయ్యిపెడితే చలిగా వున్నట్లనిపించింది ముక్కాలి పీటమీద కూర్చొని ఆకాశంవంక చూశాడు. ఆకాశం నీలంగా ఎంత బావుందో. లేత ఎండలో హాయిగా స్వేచ్ఛగా దూది మబ్బుల మధ్య ఎగురుతున్నాయి రెండు పక్షులు, బుజ్జి ఆలోచనలు ఎక్కడెక్కడికో పోయాయి.

'ఏం చేస్తున్నావురా లోపల .. అయిందా స్నానం' మళ్ళీ అమ్మ కేక.

లేచి, బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకుని, కళ్ళు మూసుకుని మొదటి చెంబు నెత్తిమీద దిమ్మరించుకున్నాడు. చలి అన్పించినా ఆవెంట వెంటనే మరి నాలుగు చెంబులు పోసుకుని సబ్బుకోసం గూట్లోకి చెయ్యి చాపేడు. ఆరోజే కాగితం వూడదీసి పెట్టిన సబ్బే అయినా దాన్నిచూసి నీరుగారి పోయాడు. తమ దరిద్రమంతా ఆ సబ్బులోనే కన్పించింది బుజ్జికి.

రాజేష్ యింట్లో ఎప్పుడూ సాండిల్ సబ్బులూ, విదేశీ సబ్బులూ వాడతారట.

విదేశీ కాదుగదా స్వదేశీ సబ్బుల్లోనే మంచివి కొనరు తమ ఇంట్లో ఎప్పుడూ ఆ ఎర్రసబ్బే. అదే ఆరోగ్యమంట. నలుగురున్న యింట ఆటొస్తాయి అంటుంది అమ్మ. సామాన్లు తనే తెస్తాడు. ఏం లాభం? ఎప్పుడూ కొననివ్వరు. ఈమారు ఏదోలా ఓ మంచి సబ్బు. తన కిష్టమైన సబ్బు కొనెయ్యాలి. అన్నాడు బుజ్జి ఎందుకో అన్ని విషయాల్లోనూ తను సర్దుకోవడమే అవుతోంది.

స్నానం చేసొచ్చేక, కొంకికున్న చొక్కాలాగును చూస్తే

డ్కొచ్చింది. నలిగి. మాసిపోయివున్నాయవి. రాజేష్‌గాడి ఇస్త్రీ పెటికాటన్ బట్టలతో పోల్చుకున్నాడు అంతే! వాటి నక్కడేగిరవాటు పెట్టి నెమ్మదిగా బట్టలపెట్టె మూత తెరిచాడు. గలేబులూ, తువ్వాళ్ళూ, చిన్నక్క బట్టలూ, తనబట్టలూ . అన్నీ అందులోనే .. చిందరవందరగా వున్నాయి.

ఉన్నవాటిల్లో కాస్త కొత్త జతతీసి వేసుకున్నాడు. అవి అర్నెల్లు క్రితం పుట్టినరోజుకి కుట్టించుకున్నవి.

'ఒరే ఒరే బుజ్జి కొట్టుకెళ్ళి ఓ అరకేజీ వంకాయలూ ఓ పావుకేజీ చింతపండూ తీసుకురాపురా అంటూ గదిలో కొచ్చింది అమ్మ. ఆ వెనకే నాన్న.

'అదేంటి అవి వేసుకున్నావ్. స్కూలికి ఆ బట్టలెందుకూ' అన్నాడు నాన్న. 'స్కూలికి ఎప్పుడూ శుభ్రమైన బట్టలే వేసుకోవాలిగాని, షోకైనవి వేసుకోకూడదు. తెల్సా ఎక్కడికేనా వెళ్ళేప్పుడు నీ ఇష్టం వచ్చినవి వేస్కోవచ్చు! అన్నాడు తిరిగి.

'పోన్లెస్తురూ.. ఎన్నాళ్ళు దాస్తాడూ. పొట్టి అయి వురుకుంటాయి. ఇప్పుడా నియమాలెరు పాటిస్తున్నారూ' అంది అమ్మ.

'బావుందే నువ్వూ వాడికిలాగే మప్పు' అన్నాడు నాన్న.

'పోనీ ...వేసేసుకున్నాడుగా యీసారికి కానీండి' అంది అమ్మ. ఏ కళనున్నాడో నాన్న పూరుకున్నాడు. లేకుంటే విప్పించి పెట్లో పెట్టించేవాడే!

'అమ్మ ఇచ్చిన డబ్బులూ సంచీ తీసుకుని బయల్దేరేడు బుజ్జి. 'వంకాయలు మంచివి తీసుకురారా హెచ్చరించింది అమ్మ. మూతి మూడొంకర్లు తిప్పేడు బుజ్జి. 'ఒరేయ్ అందులోనే ఓబ్లేడుకూడా తీసుకురా పురమాయించేడు నాన్న.

ఇలాంటి బజారు చేయడమంటేనే చిరాకు బుజ్జికి. ఎప్పుడు ఏది అయిపోతే అప్పుడే బజారు. అత్యవసర వస్తువులు కూడ నాలుగైదు రోజులకు సరిపడా తెచ్చుకోడానికి వీలుండదు ఎంచేతో.

చిరాగ్గానే గుమ్మందాటేడు బుజ్జి.

దారి పొడుగునా ఆలోచనలే. తన యీడు పిల్ల లందరికంటే తను ఏదో విధంగా తక్కువగానే వున్నాడనిపించింది. కారణాలేమైనా అది మాత్రం సహించలేకుండా వున్నాడు బుజ్జి. ముఖ్యంగా కనీస కోర్కెలు కూడ తీరకుండా వుంటే బాధకాదూ?

చిన్నప్పుడు కష్టాలుపడి. చదువుకుని గొప్పవారైన దేశనాయకుల, సైంటిస్టుల జీవిత కథలు నాన్న చెప్పినవి గుర్తొచ్చి. రేపొద్దున్న తను గొప్పవాడైతే తనలాంటి పిల్లలందరిలోవున్న అసంతృప్తినిపోగొట్టాలను కున్నాడు. కానీ అదెలా సంభవమో వూహించలేకపోయాడు.

తల్లికి కూరల సంచీ అందించి, చద్దన్నం తిని మళ్ళీలెక్కల పుస్తకం తీసుకుని బయటకొచ్చాడు. మెడమెట్లమీద ఎండ పడుతోంది. మెట్లక్రింద నీడలోగచ్చుమీద కూర్చుని పుస్తకం విప్పేడు. మళ్ళీ మనసు విహారయాత్రమీదికే పోయింది.

ఎదో వింత పిట్ట అరచినట్టయి తలెత్తి పారిజాతం చెట్టు వంక చూశాడు బుజ్జి. చెట్టునిండా విరబూసిన పూలు! గాలికి కదిలి ఒకటీ ఒకటీ నేలమీదికిరాలిపోతున్నాయి. క్రిందంతానేల కనబడకుండాపరచినట్లుపూలు! ఆ పారిజాతం చెట్టు చిన్నకొమ్మల మీద ఎగురుతూ ఆరుస్తున్నాయి రెండు చిన్నపిట్టలు. పిచ్చుకలాగేవున్నా అంతకంటే చిన్నవీ; రంగు రూపంలోకాస్త విభిన్నమైనవీ. వాటినిచూస్తే ఎంతో సంతోషమనిపించింది బుజ్జికి. హాయిగా స్వేచ్ఛగా; బాధల్లేకుండా వున్నాయి.'పక్షిబ్రతుకేబ్రతుకు' అనుకున్నాడు.

ఇంతలో వీధి గేటు దగ్గర ఎవరో తచ్చాడుతున్నట్లయి అటు చూశాడు బుజ్జి. ఎదురింటి వాళ్ళకి పాలుపోసే కుర్రాడు. నవ్వుతూ కన్పించాడు! బాబూ ఓ రెండు గులాప్పువ్వులివ్వరా-అడిగాడు. బుజ్జి గులాబి మొక్కవంక చూశాడు. ఆరేడు పువ్వులున్నాయి. అయితే మాత్రం మేం

మొక్కలు పెంచుకొంటున్నది నీకు పువ్వునివ్వడానిక్కాదు. వెళ్ళు. అన్నాడు కోపంగానే. మొక్కకున్న పువ్వుల్ని తెంపితే ఎందుకో సహించలేడు తను.

'అమ్మగార్నడగండి బాబూ' అంటున్నాడు వాడు.

'ఎవర్నీ అడగక్కరలేదు. యివ్వం వెళ్ళు' గసిరేశాడు.

వాడనుకొన్నది నిజమే. ఇంట్లో ఎవర్నడిగినా లేదనకుండా ఏదో పువ్వులిచ్చి పంపుతారు.

'ఎవరి మీదరా ఆ కేకలూ' అంటూ వచ్చింది చిన్నక్క.

'రంగడు. పిల్లల సినిమా ఏదో వచ్చిందట- రమ్మంటున్నాడు' కావాలనే అబద్ధమాడేడు.

'పన్లేదు వెధవకి. తన్ని పంపలేకపోయావ్' లోపలికి వెళ్ళిపోతున్న చిన్నక్కవైపు చూసి వెక్కిరింపుగా వళ్ళికిలించాడు.

బుజ్జికి ఎందుకో చెప్పలేనంత విసుగ్గా వుంది. కోపంగానూ, ఉక్రోషంగాను వుంది.

తొమ్మిదవగానే లేచి పుస్తకాలు సర్దుకుని సంచిని భుజానికి తగిలించుకున్నాడు దుమ్మందాటుతూంటే అమ్మ కేకేసింది. "బడికేనట్రా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతావేం? కేరేజీ తీస్కెళ్ళవ్?"

నిజానికి తీసుకెళ్ళాలనిలేదు. కానీ నాన్న వింటే రాద్ధాంతం చేస్తాడు. అయిష్టంగానే కేరేజీ తీసుకుని బయల్దేరేడు. కాస్త దూరం వెళ్ళేడోలేదో వేపీ కాన్వెంట్ పిల్లలందరూ ఎంచక్కా ముచ్చటగొలిపే స్కూల్ డ్రస్‌లో కన్పించారు. నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ ఏవేవో మాట్లాడుకుంటూ, రోజూ వాళ్ళ స్కూలు ముందు నించే వెళతాడు తను బడికి. అందమైన స్కూలు భవనం, పెద్ద ఆటస్థలం, పూలతోట- ఎందుకో ఆ పిల్లల్నిచూస్తే ఈర్ష్య కలిగింది బుజ్జికి. తనకు అటువంటి యింగ్లీషు మీడియం స్కూళ్ళలో చదువు చెప్పించనందుకు నాన్నమీద కోపమొచ్చింది. ఎప్పుడూ ఏమడిగినా

'డబ్బు లుండొద్దూ?' అంటుంది అమ్మ. అందరికీ వున్న డబ్బు తమ కెందుకుండదో అర్థంకాదు.

తను సైన్సు హోంవర్కు కూడా చేయలేదన్న సంగతి చటుక్కున్న గుర్తుకొచ్చింది బుజ్జికి. దానికి శిక్షేమిటో తనకు బాగాతెల్సు-ఆ ఆలోచనరాగానే బడికి వెళ్ళాలనిపించలేదు బుజ్జికి. బళ్ళో పాఠాలుచెప్పే సమయంకంటే చెప్పని సమయమే ఎక్కువ. నడుస్తున్న బుజ్జి కాళ్ళు మరోమార్గం పట్టాయి.

ఎక్కడెక్కడ తిరిగాడో! పన్నెండయ్యేసరికి బాగాఅలసిపోయాడు. తీక్షణమైన ఎండలో తిరిగేదేమో ఒళ్ళంతా వేడెక్కింది. కొద్దిగా తలనొప్పి మొదలయ్యింది. ఏమైతే అయిందని యింటిదారి పట్టాడు బుజ్జి.

గుమ్మంలోనే అమ్మ ఎదురైంది. బుజ్జిని చూడగానే ఆశ్చర్యమూ ఆనందమూ కలిగాయామెకు. 'వచ్చావా. రా. రా. ఎవరొచ్చారోచూడు' అంది. ఇంకెవరూ? పెద్దక్క పిల్లలు యింట్లో బిలబిల్లాడుతూ తిరుగుతున్నారు. గుండెల్లో రాయిపడింది బుజ్జికి. యీమారు పండక్కయినా పట్టుబట్టిమంచి బట్టలూ, బూటూ కొనిపించుకోవాలనుకున్నాడు. ఇక అయినట్టే తనడిగితే డబ్బులేదని కొనని నాన్న అక్కయ్యా, పిల్లలూవస్తే వాళ్ళువెళ్ళేటప్పుడు అందరికీ బట్టలిస్తాడు పాపం....అక్కయ్య వద్దనే అంటుంది.

అక్కయ్య పెద్దకొడుకు అప్పుడే తన పుస్తకాలగూడు సర్దేసి, స్టాంపులూ, స్టిక్కర్లూ తీసేసుకున్నాడు. అక్కయ్య మాత్రం తనను చూడగానే 'అదేంరా అలా వున్నావ్' అంటూ తల నిమిరింది. తలనెప్పని తెల్సుకున్నాక అమృతాంజనం రాసి కాస్సేపు పడుకోమంది. గొడవ చెయ్యకుండని పిల్లల్ని మరో గదిలోకి పంపేసింది.

అలసట మీదున్నాదేమో వెంటనే నిద్రపట్టేసింది బుజ్జికి.

మెలకువ వచ్చేసరికి. మూడుదాటింది. కడుపులో ఆకలి కరకర

లాడ్డం మొదలెట్టింది. లేచి పెరట్లోకెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చేడు. తల నొప్పికాస్త తగ్గింది. వంటిట్లో అమ్మేదో టిఫిన్ చేస్తోంది.

'లేచావా. ఎలావుంది తలనొప్పి?" అంటూ వచ్చింది అక్కయ్య.

'పోయిందిలే' నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు.

'టిఫిన్ తిందూగాని రా' లోపలికి తీసుకువెళ్ళింది.

అక్కయ్యను తనెప్పుడూ ద్వేషిస్తూనే ఉంటాడు. కానీ తనంటే అక్కయ్యకు అభిమానమే.

'మీ బావగారు నీ కోసం ఏదో పంపించారు చూడూ' టిఫిన్ చేశాక అందించిందక్కయ్య.

పొట్లం విప్పి చూశాడు. తనెన్నాళ్ళ నుండో కావాలని కోరుకుంటున్న కాలర్ బనీను. మంచి రంగులో ఎంతబాగుందో! గుండీ లుండాల్సిన చోట జిప్ కూడా వుంది.

బుజ్జికళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

'బావుంది మరి'

తలూపేడు సంతోషంగానే.

దాన్ని అప్పుడే వేసుకోవాలనిపించింది బుజ్జికి. నాన్ననస్తే ఒప్పుకోడు. 'ఇప్పుడెందుకురా. ఏ పండక్కో వేసుకుందూలే' అంటాడు. కానీ అంత వరకూ ఆగాలనిలేదు. 'వేసుకోనా మరి' అడిగాడు అక్కయ్యని బతిమాలే ధోరణిలో.

వేసేసుకోమన్నట్లు తలూపింది అక్కయ్య.

ఉదయంనించీ ఉన్న అశాంతతా పోయి కొత్త వుత్సాహమొచ్చింది బుజ్జికి. ఉన్నవాటిల్లో మంచి నిక్కరు వేసుకొని దానిమీద కొత్త బనీనూ వేసుకున్నాడు. నాన్న ఇంటికొచ్చేలోగా రాజేష్‌గాడికి

అంతే. అనుకున్నదే తడవుగా అమ్మతో చెప్పి బయల్దేరాడు.

ఎంత త్వరగా ఆశగా వెళ్ళాడో అంత నిరాశ ఎదురైంది. రాజేష్ గాడింటికి తాళం వేసివుంది. బుజ్జికి చాలా నిరాశ కలిగింది. ఇంకెవరికి చూపడం? ఆ చుట్టు పక్కల తన స్కూలు పిల్లలేలేరు. అంతా కాన్వెంటు పిల్లలే. ఎలాగో ... ఒక్క రాజేష్ గాడిని మాత్రం స్నేహం చేసుకున్నాడు.

ఇంటికి పోబుద్ధి కాలేదు బుజ్జికి. నెమ్మదిగా అడుగు లేసుకుంటూ కాన్వెంటు గ్రౌండువైపు నడిచాడు. అక్కడ కొందరు పిల్లలు క్రికెట్ మరికొందరు హాకీ ఆడుకుంటున్నారు. బుజ్జికి వాళ్ళని చూస్తే ముచ్చటేసింది. ఇంచుమించు తన యీడు వాళ్ళే వాళ్ళూను.

తనకీవుంది స్కూలు. ఎందుకూ ఓ ఆటస్థలమూ వుండదు. ఆటలూ నేర్పరు. తను చదివే స్కూలుమీద విపరీతమైన ఏహ్యాభావం కలిగింది బుజ్జికి.

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే కన్పించాడు రాజేష్. వీపుమీద పుస్తకాల మూట, చేతిలో కేరేజీ, వాటర్ బాటిలూ.

వాడిని చూడ్డంతోనే వాడి దృష్టిలో తనకొత్త బనీను పడాలని కాలరు సర్దుకొని బనీను కిందకి లాక్కున్నాడు. అయినా రాజేష్ అదేం గమనించలేదు.

'ఏరా రాజేష్. ఇంకా యింటికి వెళ్ళలేదూ. మీ యింటికెళ్ళొస్తున్నా' అన్నాడు.

'అప్పుడే వెళ్ళనుగా. ఎవరన్నా వచ్చారా ఇంటికి' అడిగేడు వాడు ఆత్రంగా.

'లేదు. తాళం వుంది' అని, అప్పటికే వాడు తనలోని కొత్తను గుర్తించకపోడంతో

'కొత్త బనీనురా. చూశావా. మా అక్కయ్య తెచ్చింది. బావగారు కలకత్తానుంచి పంపేరు. అన్నాడు గొప్పగా.

అప్పుడు చూశాడు రాజేష్ దానివంక పరీక్షగా.

'బావుంది' అనికూడా అన్నాడు.

బుజ్జికెంతో సంతోషం కలిగింది వాడన్న ఆ ఒక్క ముక్కకే.

'నీకూ వుంది కదూ యిలాంటిది'

'ఉందిలే'

'మీ అక్కయ్యే తెచ్చిందా'

'నాకు అక్కయ్యలూ లేరు. ఎవరూ లేరు. నేనే పెద్ద కదా. మా యింటికి చుట్టాలు కూడా ఎవరూ రారు' అన్నాడు రాజేష్ నిరాశగా.

'ఎవరూ లేకుండా ఎలా'

'అలాగే'.

బుజ్జికి యింకేం అడగాలో బోధపడలేదు. బట్టలూ, బూట్లూ, బెల్టూ — అన్నీ మంచివే. ఖరీదైనవే వున్నా. రాజేష్ అంత నిరాశగా ఎందుకన్నాడో అర్థంకాలేదు.

'మరి. సాయంకాలం స్కూలు అవంగానే యింటికెళ్ళవా'

ఎలా వెళతాను. ఎవరూ వుండరుగా.

'అదేం'

'మా మమ్మీ ఆఫీసునుండి ఆరు గంటలకు గానిరాదు. డాడీ ఎనిమిదింటికి వస్తారు. అంతవరకూ గ్రౌండ్‌లోనే వుండాలి'

రాజేష్‌లోని నిరాశకు కారణం వూహించగలిగేడు బుజ్జి.

'మరి సాయంకాలం ఏం తినవా'

తిననట్లు తలూపి, డబ్బులిస్తారు డాడీ. కానీ ఏముంటాయిక్కడ బుజ్జికి నిజంగా జాలి కలిగింది రాజేష్‌గాడిమీద. ఒక్కరోజు ఎప్పుడైనా తనుస్కూలునుండి యింటికొచ్చే వేళకి అమ్మ టిఫిన్ చెయ్యకపోయినా, పక్కింటి పిన్నిగారితో ఏ పేరంటానికో వెళ్ళినా, చికాకు కలుగుతుంది. దుఃఖమొస్తుంది. అటువంటిది రాజేష్‌గాడు రోజూ ఎలా వుంటున్నాడో.

'ఒరే రాజేష్. నీకు చక్కిలాలంటే యిష్టమేనా'

"ఓ. నీకెలా తెల్సు."

రాజేష్ ముఖం పౌర్ణమినాటి చందమామంత అవడం బుజ్జి చూశాడు.

'అయితే నువ్వు మీ ఇంటికి నడుస్తూ వుండు. నేనిప్పుడే వస్తా' అంటూ ఒక్క పరుగు తీశాడు బుజ్జి ఏం చేశాడో.... ఎవరికి ఏం చెప్పాడో పది నిముషాల్లో ఓ పొట్లంతో రాజేష్ ఇంటిముందు వాలేడు. "ఇదిగో తిను. నీకోసం తెచ్చాను. మా అమ్మ చేసిందివాళే" అన్నాడు అలుపు తీర్చుకుంటూ.

రాజేష్ కాస్త సందేహించాడు. త్వరగా తీసుకున్నాడు. రాజేష్ తింటున్నంత సేపూ ఆత్రంగానూ ఆనందంగాను చూస్తూనే వున్నాడు బుజ్జి. అప్పుడు బుజ్జిలో ఎన్నో ఆలోచనలు! పొద్దున్నుంచీ ఉన్న నిరాశ, అసంతృప్తి లేవు.

'మరి చీకటి పడుతోందిగా నువ్వెళ్ళరా. నేను పక్కవాళ్ళింట్లో హోంవర్కు చేసుకుంటాను. మా అమ్మ వచ్చేవరకూ' అన్నాడు రాజేష్.

బొమ్మల్లే లేచి వచ్చేశాడు బుజ్జి.

వచ్చేసరికి నాన్న ఆరుబయట వాలుకుర్చీలో కూర్చొని వున్నాడు.

"మా బుజ్జి లేడబ్బాయ్ ఎటో వెళ్ళాడు" అన్నాడు బుజ్జిని చూసి. బుజ్జి నవ్వేడు. నాన్న ఎప్పుడైనా అలా అంటూండడం బుజ్జికి అలవాటే .... నవ్వుతూ దగ్గరకొచ్చిన బుజ్జినిచూసి

"ఓర్నివ్వత్రా! ఎవరో దారల కుర్రాడనుకొన్నాను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"బావుందా మరి. అక్కయ్య తెచ్చింది. బావగారు కొన్నారట!"

"బావుంది బావుంది"

బుజ్జికి చాలా సంతోషమేసింది. ఆక్షణమే బుజ్జి కళ్ళు చిరిగి పాత బడిపోయిన నాన్న పంచెమీద పడ్డాయి. నాన్న మీదెప్పుడూ కోపం కలుగ లేదు బుజ్జికి. జాలేసింది అంతకంటే ఎక్కువ గౌరవం కలిగింది.

"కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని చదువుకోవచ్చుటా" వంటింట్లోంచి అమ్మ కేకేసింది.

"పోనీలేవే.... ఈ ఒక్కరోజుకీ చదువుకోపోతే యేం" అం టోంది అక్క.

బనీను విప్పి వంకెనకు తగిలించి బాత్రూంలోకి దూరేడు బుజ్జి ముఖాన్ని చల్లని నీళ్ళతో కడుక్కొంటూ గూట్లోని సబ్బువంక చూశాడు. ఉదయం తీసిన సబ్బు. అప్పుడే కొంత అరిగ పాతబడి పోయింది. తను అరిగిపోతూ యితరులలోని కుళ్ళను కలిగేయగల దాన్నిచూస్తే బుజ్జి కెందుకో నాన్న గుర్తుకొచ్చేడు.

ప్రేమగా దాన్ని చేతులోకి తీసుకొన్నాడు బుజ్జి.

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక 17-2-1985)